

Deniz Kabuđu

– KENAN KOÇ · 25 Eylül 2015

Adam, varlık hakkında düşünmekten yorgun, uykuya daldığında, rüyasında bir sahildeydi. Kumsalda ilerlerken denize bakıp, yine varlık hakkında düşünüyordu.

O sırada bir deniz kabuđunun kendisine seslendiđini duydu.

Kabuđu alıp içine bakınca sırrı çözeceğini içsel olarak biliyordu. Baktı. Kabuđun karanlığında sonsuz hızda ilerleyen bir düşünceydi şimdi.

Dünyayı, yıldızları, galaksileri, tüm bunların kabuğun içinde olmasına şaşarak aştı. Ve dışa doğru mu içe doğru mu gittiğini bile anlayamamıştı. Sonunda uçsuz bucaksız bir karanlığa kavuştu. Bu hiçlikte yok olduğunda, sırrı kavramıştı. Sonra kabuğu indirdi. Yeniden ışığa ve denize baktı. Hiçlik onu sıkışmış, ürkütmüşü. “Böyle daha iyi” dedi... Ve uyandı...

Adam şeye baktı

Bir baştı bu.

Köpek şeye baktı

Bir taştı bu.

Şey kendine baktı

Ne baştı, ne de taştı...

Sanatkarının hayali gerçek etmesi

Sözde, varlığa dökmesiydi.

Taşa giydirilmiş bir hayaldi

Sonsuz Tek Var' da var

Bir dalgalanmadan ibaretti.

Bunu bildi

Benliğini aştı

Kendinden geçti

Yokluğunda

Hiçliğin sonsuzluğuna aktı

O şimdi hiçliğinden Hu'ya varan dı...